

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-97)

May (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 74)

447. இஜ்ய:

விருப்பங்களின் அடிப்படையில் ஆராதனை செய்யும் அதிகாரிகளால் (காமாதிகாரி), இந்தரன் உள்ளிட்ட தேவதைகளின் மூலமாக ஆராதிக்கப்படுபவன் என்பதால் இஜ்ய: என்னும் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (346-29) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - பித்ருக்கள், தேவர்கள், நான்முகன், அக்னி போன்ற பலரையும் ஆராதனை செய்தபடி யார் உள்ளனரோ, அவர்கள் இவை அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள விஷ்ணுவையே ஆராதிக்கின்றனர்.
- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (9-23) - யே அப்யந்ய தேவதா பக்தா: - மற்ற தேவதைகளை வணங்குபவர்களும் என்னையே வணங்குகின்றனர்.
- விஷ்ணுபுராணம் (3-8-9) - வர்ணாச்ரமாசாரவதா - அவரவர்களின் குலம் மற்றும் ஆசாரம் ஆகியவற்றைக் கடைபிடிப்பது என்பது ஸர்வேச்வரனை மகிழும்படிச் செய்யும்.

448. மஹேஜ்ய:

மற்ற பலன்களை எண்ணாமல் உள்ள அதிகாரிகளால் நேரடியாகத் தன்னையே குறித்து இயற்றப்படும் மஹாயஜ்ஞ ரூபமாக உள்ளவன்.

- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (12-6) - யே து ஸர்வாணி கர்மாணி - அனைத்து கர்மங்களையும் எனக்கே அளித்து.
- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (3-30) - மயி ஸர்வாணி கர்மாணி - அனைத்து கர்மங்களையும் எனக்கே துறந்து.

449. க்ரது:

பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், ஓளபாஸனங்கள், ஏழுபாக யஜ்ஞங்கள், ச்ருதில் கூறப்படும் அக்னிஹோத்ரம் உள்ளிட்டவைகள், ஏழு ஹவிர்யஜ்ஞங்கள், யஜ்ஞ என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் அக்னிஷ்டோமங்கள், ஏழுஸோம ஸவநங்கள் போன்ற பலவற்றாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன். எது இயற்றப்படுகிறதோ அதுவே க்ரது எனப்படும்.

பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் - ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் (வேதம் ஓதுதல்), பித்ருயஜ்ஞம் (தேவரிஷிகள், பித்ருக்கள் குறித்த தர்ப்பணங்கள்), தேவயஜ்ஞம் (தேவர்கள் குறித்தவை), பூதயஜ்ஞம் (ப்ராணிகளுக்கு அளிக்கப்படும் அரிசி போன்றவை), மநுஷ்யயஜ்ஞம் (அதிதிகளுக்கு அளித்தல்).

450. ஸத்ரம்

பலநாட்கள் பல யஜமானர்களால் கூடி நின்று செய்யப்படுகிற ஸத்திரயாகத்தால் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்.

451. ஸதாம்கதி:

இதுவரை உலகியல் விருப்பங்களுடன் தொடர்புடையதான ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களைக் கைக்கொள்பவர்களின் கதி இவனே என்றார். இனி அனைத்தையும் கைவிட்ட நிவ்ருத்தி தர்மங்களைக் கைக்கொள்பவர்களின் கதி இவனே என்கிறார். ஸாதுக்களுக்கு கதியாக உள்ளவன். விஷ்ணுபுராணம் (2-8-99) - நிர்தூத தோஷ பங்காநாம் யதீநாம் ஸம்யதாத்மநாம் ஸ்தாநம் தத் பரமம் விப்ர புண்ய பாப பரிசுஷயே - அந்தணர்களே! கீழே கூறப்பட்ட விஷ்ணுவின் பரமபதம் என்பது புலனடக்கம் கொண்டவர்களும், தோஷங்கள் என்னும் சேற்றைக் கழுவியவர்களும், புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகியவற்றை உதறியவர்களும் ஆகிய யதிகளின் இடமாகும் - என்றது காண்க.

452. ஸர்வதர்சீ

இப்படியாக உள்ள ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களையும், நிவ்ருத்தி தர்மங்களையும் எப்போதும் கவனிக்கிற தன்மை கொண்டவன்.

453. நிவ்ருத்தாத்மா

இந்த இரண்டில், நிவ்ருத்தி தர்மங்களை வெளிப்படுத்தும் நரநாராயண அவதாரங்களைக் கூறுகிறார். பரமவைராக்யத்தை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, அனைத்து உலக விஷயங்களிலிருந்தும் தனது மனதைத் திருப்பியவன். இதனால் நிவ்ருத்தாத்மா என்னும் பெயர் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அந்தர்நிவிஷ்டபாவம் ச - த்யானத்தில் மனதை அடக்கிய நிலை கொண்டவன்
- ஆத்மத்யான பராயணாய - ஆத்ம த்யானத்தில் ஊக்கம் கொண்டவன்
- ஹ்ருத்பத்மார்பித மாநஸம் - தனது இதயகமலத்தில் மனதை நிலைநிறுத்தியவன்

454. ஸர்வஜ்ஞ:

அனைத்துவிதங்களாலும் தன்னை அறிபவன். யுஜ்ஞாநாம் ச ஸ்வமாத்மாநம் பரஸ்மிந் அவ்யயே பதே - அனைத்திற்கும் தான் ஆத்மாவாக அறிந்தும், தனது ஆத்மாவை அழியாத பரமபதத்துடன் இணைத்தும் உள்ளவன்.

455. ஜ்ஞாநம் உத்தமம்

உத்தமமான வைஷ்ணவ தர்மங்கள் அனைத்தும் அறிந்த ஞானஸ்வரூபன். படந்தம் அநிசம் சாஸ்த்ரம் பஞ்சராத்ர புரஸ்ஸரம் - பாஞ்சராத்ரம் உள்ளிட்ட அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் படிப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 97)

நிர்விகல்பகம் என்பது ஏதோ ஒரு சில குறிப்பிட்ட தன்மைகள் ஒரு வஸ்துவில் இல்லாத காரணத்தினால், அந்த வஸ்துவானது ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதைப் பற்றிய ஞானம் ஆகும்; ஆனால் இதனால் அந்த வஸ்து அனைத்துவிதமான தன்மைகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்று பொருளாகாது. இவ்விதம் கொண்டால், அப்படிப்பட்ட ஒரு வஸ்துவைக் கண்டும் அறிய இயலாது, வேறு எதனாலும் அறிய இயலாது என்கிறாகிறது. ஒரு வஸ்துவைப் பற்றிய அறிவு என்பது (அல்லது பொதுவாக அறிவு என்பது), ஒரு சில குறிப்பிட்ட தன்மைகள் அந்த வஸ்துவில் காணப்படுவதன் மூலம் உண்டாகிறது. இதன் மூலம் “இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது” என்று அறிய முடிகிறது. இப்படியாக அந்தந்த வஸ்துக்களின் குறிப்பிட்ட தன்மைகள் இல்லாமலோ அல்லது அந்தத் தன்மைகள் பற்றிய அறியாமலோ, அந்த வஸ்துவைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்படாது என்பது தெளிவாகிறது. உதாரணமாக முக்கோண வடிவில் முகம் உள்ளது, அதன் கீழ்ப்பாகத்தில் ஸாஸ்நா என்று கூறப்படும் சதைப்பகுதி தொங்குகிந்து போன்று அவயவங்களின் வர்ணனை அல்லது ஞானம் இல்லாமல் “இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் உள்ளதால் இது பசு” என்று அறிய இயலாது; இது போன்று அறியாமல் எந்த வஸ்துவைப் பற்றியும் அறிய முடியாது. ஆகவே நிர்விகல்பகம் என்பது ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்த வஸ்துக்கள் பற்றி முதன்முதலில் உண்டாகின்ற அறிவு; அதனை அடுத்து, இரண்டாவது முறையாக அதே வஸ்துவைக் காணும்போது, முதலில் பார்த்து உணர்ந்த அறிவு மூலமாக, ஏற்படும் அறிவு என்பது ஸவிகல்பகம் ஆகிறது. முதன்முதலில் ஒரு மனிதன் பசு ஒன்றைக் காணும்போது, “பசு என்ற ஜாதிக்கான அடையாளங்கள் இன்னது” என்று உள்ள அடையாளங்கள் எதனையும் அந்த முதலில் கண்ட பசுவைக் குறித்து உணர்வதில்லை; ஆனால் இரண்டாவது பசு, மூன்றாவது பசு என்பதைக்

காணும்போது அந்த அடையாளங்கள் இன்னவை என்று உணர்கிறான். ஆக பசு என்பதற்கான அடையாளங்கள் (அல்லது தன்மைகள்) இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவதாகப் பார்க்கப்படும் பசுக்கள் மூலமாகவே சரியாக உணரப்பட்டு அறியப்படுகின்றன; எனவே இதுவே ஸவிகல்பகம் என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட “பசுவின் அடையாளங்கள் இத்தகையது” என்பதான அடையாளங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு, முதலில் காண்கின்ற பசு குறித்து சரிவர அறியப்படுவதில்லை என்பதால், முதலில் அறியப்படுவது என்பது நிர்விகல்பகம் என்பதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பு (அல்லது தன்மை) என்பதுடன் ஒரு வஸ்து உள்ளது என்னும்போது, அந்த வஸ்துவை அந்த அமைப்பை நீக்கிவிட்டு உணர இயலாது; ஆக அந்த வஸ்துவை முதன்முதலில் காணும்போது “அந்த வஸ்து இப்படியாக உள்ளது” என்று அதன் அமைப்பைக் கொண்டே அறிகிறோம். மாறாக இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது முறையாக அதே ஜாதியைச் சேர்ந்த வஸ்துவைக் காணும்போது, “இத்தகைய அமைப்புடன் கூடிய வஸ்து”, “இது இந்த அமைப்பு” என்று அறிவதுடன், அந்த வஸ்துவைப் பற்றிய பொதுவான தன்மைகளையும் அறியத் தொடங்கிவிடுகிறோம்; ஆகவே இரண்டாவது தொடக்கமாக அறிதலே ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் (உயர்ந்த அல்லது உறுதியான) என்று ஆகிறது. எனவே பேதங்களுடன் இல்லாத எந்த ஒரு வஸ்துவும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயம் ஆகாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 97)

ஸர்வேச்வரனின் கருணையால் உண்டாகும் நன்மைகள்

மூலம் - இங்குக் காருண்யமாவது பரஹித ப்ரவணதை. இது த்ரிவித சேதநர்களுடைய ஸத்தா ஸ்திதிகளுக்கும், அநுகூல வ்ருத்திகளுக்கும், நித்யருடைய நித்யாநுபவத்துக்கும், முக்தருடைய அநாவ்ருத்திக்கும், லீலாவிபூதியில் ஸாமாந்ய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும், ஸ்வாவதாரரூபையான சுத்த ஸ்ருஷ்டிக்கும், சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கும், அதடியாகத் தத்வஹித விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கைக்கும், மோக்ஷ ச்ரத்தையை உண்டாக்குகைக்கும், இது கொடுக்கைக்கு ஸ்யாஜமான ஸுக்ருத விசேஷத்துக்கும், அதிகாராநுரூபங்களான நிக்ரஹசமநோபாயங்களைக் கொடுக்கைக்கும், இவற்றில் கரண ப்ரேரண தசையில் ஸஹகாரியாய் நிற்கைக்கும், உபாஸகனுக்கு அந்தராயம் வந்தால் ப்ரதிஸமாதாநம் பண்ணுவிக்கைக்கும், அகிஞ்சநர்க்கு உபாய ஸ்தாநத்திலே நின்று நிரபாயமாக ரக்ஷிக்கைக்கும், இவ்வ்யாஜங்களைக் கொண்டு ப்ரஸந்நனாய் அநாதிகாலம் பண்ணின அநந்த மஹாபாரதங்களை அநாதரித்து அநந்த ஸுகத்திலே விச்ரமிக்கும்படி ஸம்ஸார நிவர்த்தகனாகைக்கும், ஆர்த்தப்ரபந்நர்க்கு அப்போதே மோக்ஷங் கொடுக்கைக்கும், இருந்த நாள் நிரபராதனாயிருக்க வேணுமென்று பலம் கோல மறந்த த்ருப்தப்ரபந்நனுக்குப் ப்ராரப்தகர்மவசத்தாலே புகுந்த அபராதத்துக்கு அநுதாபத்தை விளைப்பித்து அதிகாராநுரூபமான ப்ராயச்சித்த விசேஷத்திலே மூட்டுகைக்கும், அங்ஙன் ம்ருதுப்ரக்ருதிகளல்லாதார்க்கு யமவிஷயகமநமும் கோலின பலத்துக்குப் ப்ரதிபந்தமும் வாராதபடி பண்ணி உபக்லேசங்களாலே சிக்ஷிக்கைக்கும் ப்ரதாநமான ஸாமாந்ய நிதாநமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - காருண்யம் என்பது அனைவருக்கும் நன்மையை மட்டுமே செய்யவேண்டும் என்னும் ஈடுபாடு ஆகும். இப்படிப்பட்ட ஈச்வரனின் காருண்யம் என்பது பின்வரும் பலவற்றிலும் வெளிப்படுகிறது:

- பத்தர், முக்தர் மற்றும் நித்யர் ஆகிய மூன்றுவிதமான சேதநர்களின் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் இருப்பு
- அவர்கள் ஈச்வரனின் மனதிற்கு ஏற்ற செயல்களில் மட்டுமே ஈடுபடுதல்
- நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலை
- ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து மீண்டு முக்தி அடைந்தவர்கள் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பாத நிலை
- லீலாவியூதியில் உள்ள பலவற்றையும் ஸ்ருஷ்டி செய்தல்
- தன்னுடைய அவதாரங்கள் என்னும் தூய்மையான ஸ்ருஷ்டிகள்
- சாஸ்த்ரங்கள் தழைத்தோங்குவதற்கும், அதன் மூலமாக நன்மைகள் மற்றும் உண்மைகள் பற்றிய ஞானம் அடையவைத்தல்
- மோக்ஷத்தின் மீது ஆசை கொள்ளும்படிச் செய்தல்
- மோக்ஷ ஆசையைத் தூண்டவல்ல காரணமாக இருக்கின்ற நன்மை பயக்கும் செயல்களைச் செய்யும்படிச் செய்தல்
- தன்னுடைய ஆணைகளை மீறுவதால் கிட்டக்கூடிய தண்டனைகளில் இருந்து தப்பவைக்கும் உபாயங்களை அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பச் செய்யும்படித் தூண்டுதல்
- இவ்விதமான உபாயங்களில் ஜீவன் தன்னுடைய புலன்களைத் தூண்டி செயலாற்றும் நிலையில் உள்ளபோது, அவனுக்கு உதவி செய்தல்
- உபாஸகன் ஒருவனுக்கு ஏதேனும் இடையூறு உண்டானால், அதனை நீக்கும்விதமாக அதற்கான எளிய ப்ராயச்சித்தம் செய்யும்படிச் செய்தல்
- மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு நிற்கின்ற ப்ரபந்தர்களுக்கு, அந்த உபாயங்கள் என்ன செய்யுமோ அதனைத் தானே செய்து, அவர்களை அனைத்து ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றுதல்
- ஒருவனது உபாயங்களையே காரணமாகக் கொண்டு, அவன் எல்லையற்ற காலமாகச் செய்துவரும் அபராதங்களைத் தள்ளி, இந்த ஸம்ஸார உலகத்திலிருந்து மீட்டு, எல்லையற்ற ஆனந்தத்தில் ஓய்வெடுக்கும்படிச் செய்தல்
- மோக்ஷம் பெறுவதில் காலதாமதம் பொறுக்காத ஆர்த்தப்ரபந்தர்களுக்கு உடனடியாக மோக்ஷம் அளித்தல்
- உடனடியாக மோக்ஷம் பெற விரும்பாமல், ப்ரபத்தி செய்யும்போது எதிர்காலங்களில் பாவங்கள் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய மறந்த ப்ரபந்தர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள், பலன் தரத்தொடங்கிவிட்ட (ப்ராரப்தகர்மங்கள்) கர்மங்களின் காரணமாக ஏதேனும் அபராதங்கள் செய்யக்கூடும். இதற்கான ப்ராயச்சித்தங்களை அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப செய்யும்படித் தூண்டுதல்

- இப்படி ப்ராயச்சித்தம் செய்யாமல் கல்மனதுடன் உள்ளவர்கள் யமலோகம் செல்லாதபடியும், ப்ரபத்தியானது பலிக்கும்படியும் செய்தல்; அத்தகைய தவறுகளுக்காகச் சிறிய தண்டனைகள் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தல்

ஸித்தோபாயம், ஸாத்யோபாயம்

மூலம் - இப்படிப்பட்ட க்ருபாவிசிஷ்டனான ஈச்வரன் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்கிறபடியே ஸித்தோபாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாதங்களான பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸாத்யோபாயங்கள்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருணை நிரம்பிய ஈச்வரனே, மஹாபாரதம் வனபர்வம் (71-123) - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்- க்ருஷ்ணனே எப்போதும் உள்ள தர்மம் (உபாயம்) - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸித்தோபாயமாக உள்ளான். ப்ரபந்நன் ஒருவனை எப்போது மகிழும்படிச் செய்யவல்ல பக்தி, ப்ரபத்தி போன்றவை ஸாத்யோபாயங்கள் ஆகும்.

ப்ரபத்தி என்பது அதிகாரி விசேஷணம் என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் - ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்குக் கர்த்தவ்யமாக "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதிகாரி விசேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம், அதிகாரி விசேஷணத்துக்குச் சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அதிவாதம். இங்ஙனல்லாதபோது ஈச்வரன் உபாயமாய் நிற்க உபாஸநாதி சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் அதிகாரி விசேஷணங்களாம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது கீதையில் (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் என்று அடைவாயாக - என்று தெளிவாக விதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு சிலர் இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது இது போன்று விதிக்கப்படுவது அல்ல, அது அந்தந்த அதிகாரியின் தன்மைக்கு உட்பட்டது ஆகும் என்று கூறுகின்றனர். இது சாஸ்த்ரங்களுக்கு அடங்காத வாதமாகும். எப்படி? இது அதிகாரி விசேஷணத்துக்கு உரைக்கப்படும் லக்ஷணத்துடன் சேராத காரணத்தால் ஆகும் (இதனைப் புரிந்து கொள்வோம். வேதங்களில் - ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கம் விரும்புகிறவன் யாகம் செய்யக்கடவன் - என்று உள்ளது. அதாவது "ஸ்வர்க்கம் விரும்புதல்" என்பது அந்த அதிகாரிக்கு முன்னரே உள்ள தன்மையாக இருப்பதால், "யாகம் இயற்றவேண்டும்" என்று விதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ப்ரபத்தி என்பது இது போன்ற விதியைக் கேட்ட பின்னரே

கைக்கொள்ளபடுவதால், இதனை அதிகாரியின் தன்மையாகக் கொள்ள இயலாது). இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், உபாயமாக ஈச்வரன் உள்ளபோது, உபாஸனை குறித்துக் கூறும் சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் செயல்களை விளக்கவில்லை, அவை அதிகாரிகளின் விசேஷணங்கள் என்றே ஆகிவிடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 53)

மூலம் - ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந "ஸ்ரீமத்" பதார்த்தத்தையும் உபாயவைபவகதநமுகேந "நாராயண சரணௌ சரணம்" என்கிற பதங்களினர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும்) என்று தொடங்கி "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்று தொடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனாலே ஆசுஷிப்பதனான வதிகாரியையும் ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த யதிகாராபேசுஷிதமான சக்தி லஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்தயங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும் பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும் அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி த்ரயத்துக்கு புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - முதல் ப்ரகரணத்தில் புருஷகார வைபவம் பற்றி அருளிச்செய்தபோது "ஸ்ரீமத்" என்ற பதத்தின் பொருளை உரைத்தார்; உபாய வைபவம் பற்றி அருளிச்செய்தபோது "நாராயண சரணௌ சரணம்" என்பதன் பொருளை

அருளிச்செய்தார். அதனைத் தொடர்ந்து “ப்ரபத்திக்குத் தேசநியமம்” என்ற சூர்ணை-23 தொடங்கி, “தர்ம புத்ராதிக்கு” என்ற சூர்ணை-33 முடிய உள்ள சூர்ணைகளின் மூலம் “ப்ரபத்யே” என்ற பதத்தால் விளக்கப்படுகின்ற ப்ரபத்தி என்பதற்கு, தேசம் போன்ற வரையறை இல்லை என்ற கருத்தை அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம் இன்னது என்று உணர்த்துவதான “நாராயண” என்ற பதத்தை வெளிப்படையாக அருளிச்செய்யும் பொருட்டு “விஷய நியமமாவது” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-34 முதல், “இதுதான்” என்றுள்ள சூர்ணை-40 முடிய உள்ள சூர்ணைகளை இட்டார். “ப்ரபத்யே” என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் அதிகாரி குறித்து “இதில் ப்ரபத்தி” என்றுள்ள சூர்ணை-41ஐ அருளிச்செய்தார். மேலும் கீழே உள்ள பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார் என்பதால், இதுவரை த்வயத்தின் முற்பகுதியை விளக்கினார் என்று கருத்து:

- ப்ரபத்தியில் ஸாதனம் அளிக்கின்ற தன்மை இல்லை
- ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் (தகுதி) என்னவென்றால் தனது சக்தி இல்லாமை, நாணம் இல்லாமை, தனது முயற்சி இல்லாமை, சமம் மற்றும் தமம் போன்றவற்றுடன் இருத்தல் என்பவை
- ப்ரபத்திக்கு ஓர் அங்கமாக மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டும் என்பதையும் அவற்றின் தோஷங்கள் பற்றியும் உரைத்தார்.
- ப்ரபத்தியின் தோஷம் அற்ற தன்மை
- ப்ரபத்தியைப் பற்றிய ப்ரகரணம் என்பதால் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் உபாயம் ஆகாது என்பதும், பரகத ஸ்வீகாரத்தின் உபாயமாகின்ற தன்மை, அந்த பரகத ஸ்வீகாரத்தின் வலிமை இன்னது என்பதை உணர்த்தினார்.
- ஸர்வேச்வரன் தானே வலிய வந்து ஏற்றாலும், ஒரு புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஏற்பான்.
- சேதனம் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரும் ஏன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகின்றனர் என்பதைக் காரணத்துடன் பயன்கள் மூலமாக உரைத்தார்.
- மூன்றுவகையான அதிகாரிகளுக்கும் புருஷகாரம் என்பது தள்ளப்படத்தக்கது அல்ல.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்ப்ரகரணாதியிலே (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிகமித்தனை. இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். அது செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில் உத்தரகண்டார்த்த மநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம் முன்னாக வருளிச்செய்கிறார். அதில் இந்த நமஸ்ஸுதான் ப்ராப்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார் (தனக்குத்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கமான “உபாயத்துக்கு” என்னும் சூர்ணை-80 தொடங்கி ஒரு சில இடங்களில் உபேய அதிகாரம் கூறப்பட்டது என்றாலும், அந்த இடத்திற்கு அதிகமான கருத்துக்களாகவே உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து உபேய அதிகாரம் பற்றியதான கருத்துக்களை கூறுகின்ற ப்ரகரணத்தில், மீதம் உள்ள கருத்துக்களைக் கூறுவதன் மூலம் (சூர்ணை-80 போன்றதான சில சூர்ணைகளின் எஞ்சிய கருத்துக்கள்) த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாம் வரியினுடைய பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதனை அருளிச்செய்யும்போது, உடையவர் தன்னுடைய கத்யத்ரயத்தில் பின்வாக்கியத்தின் பொருளை எவ்விதம் அருளிச்செய்தாரோ அதே போன்று இவரும் “நம:” என்ற பதத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். “நம:” என்று இரண்டாம் வரியின் இறுதியில் உள்ள பதமானது, அடையப்போகும் பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளவை (ப்ராப்ய விரோதிகள்) நீங்குவது பற்றி உரைகிறது என்பதால், பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளவற்றை முதலில் காண்பிப்பதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, அவற்றில் ஒன்றை முதலில் இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழே (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்று - ஸ்வகத ப்ரபத்தி “சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாய்த் தலைக்கட்டும்படி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட

மருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடிதுக்கு ஸங்கதி. (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது - சேஷியானவன் போகதசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது" என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழ்நின்று பரிமாறுமளவில், "நாம் சேஷபூதரன்றோ, நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்றிருக்க தீமையோபாதி அவன் போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று - அக்ருத்ய கரணாதிகளைச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - சூர்ணை-145ல் "ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து" என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தானாகவே வலியச்சென்று இயற்றும் ப்ரபத்தி என்பது ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாதபோது, அந்த ப்ரபத்தி என்பதே தீமையாக முடிந்துவிடும் என்று கூறினார். இதன் மூலம் உபாயநிலையில் தனக்குத்தானே தேடிக்கொள்ளும் நன்மை என்பதே தீமையில் சென்று முடியும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார். ஆக மேலே கூறியதற்கும் இதற்கும் பொருத்தம் உள்ளது. எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன்னை வந்தடைந்த சேதனனுடன் தான் கூடி நின்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவான். இப்படிப்பட்ட அளவு கடந்த பேரன்பு காரணமாகத் திருவாய்மொழியில் (9-6-9) - ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய நிலையில் இருந்து மிகவும் தாழ்வாக இறங்கி வந்து கலக்க எண்ணுவான். அப்போது, "நாம் இவனுடைய அடிமை அல்லவோ? நம்முடைய அடிமைத்தனத்தைச் சற்று எண்ணவேண்டாமா?", என்று நம்முடைய தாழ்வை மனதில் முன்னிறுத்தி, அவனை விட்டு அகன்று, நாம் நம்முடைய அடிமைத்தன்மையைக் காண்பிப்பதாக எண்ணினால், எல்லையற்ற காலம் "நானே எனக்கு எஜமானன்" என்று எண்ணும் தீய எண்ணம் போன்றதே ஆகும். அதுவே ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையாகிவிடும். "தீமை" என்றால் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்கின்ற பாவங்கள் என்று கருத்து.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

அவதாரிகை - சேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பவும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு அலங்காரமாகவும் திகழ்கின்ற அடிமைத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு எப்படித் தடையாகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்ட சட்டை நாயகனுக்கு விஷயமுமாய் அவளுக்கலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கந விரோதியாமாப் போலே, இதுவும் போகவிரோதியாமென்றபடி.

விளக்கம் - ஒரு பெண் தன்னுடைய அழகிற்காக அணிந்து கொள்ளும் ஆடை மற்றும் ஆபரணங்கள், அவளது கணவனின் மனமகிழ்வுக்கும் அவளது அலங்காரத்திற்கும் பொருத்தமாகவே உள்ளபோதிலும், அத்தகைய ஆடை ஆபரணங்கள் அவர்கள் புணரும்போது தடையாகவே இருக்கும். இது போன்றே சேதநனின் அடிமைத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகும்.

162. ஹாரோபி

அவதாரிகை - அழகுக்குடலானது அநுபவவிரோதியாமென்னுமிடம் சேஷி வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

விளக்கம் - அழகிற்கு இலக்கணமாக உள்ளவை அநுபவிக்கும்போது தடையாக இருக்கும் என்பதை ஸர்வேச்வரனே உரைத்த வரி மூலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா:" என்று ஸம்ச்லேஷ தசையில்

ஸ்பர்ச விரோதியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொருமுத்துவட முட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரிறே பெருமாள். “பீருணா” என்கிற லிங்கவ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - இராமாயணம் - ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா: - "புணரும்போது தடையாக இருக்கும்" என்ற அச்சம் கொண்ட சீதை ஒரு சிறிய முத்துமாலையைக்கூட தனது கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளவில்லை; அப்படிப்பட்ட எங்கள் இருவரின் நடுவே மலைகள், நதிகள் மற்றும் மரங்கள் உள்ளன - என்று இராமன் உரைத்தான். அதாவது சீதை தனது திருக்கழுத்திலே சிறிய முத்துமாலை கூட அணியவில்லை என்றார். இங்கு மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் இறுதியில் உள்ள "பீருணா" என்ற பதம் ஆண்பால் சொல்லாகும். இந்தச் சொல்லிற்கு "அச்சம் கொண்ட சீதையாலே" என்று பொருள் உரைக்கப்படுவதால், பால் மாறாட்டம் உண்டானது என்கிறார். அல்லது இது போன்று பால்மாறாட்டம் கொள்ளாமலேயே, "இராமன் எந்தவிதமான நகையும் அணியவில்லை", என்று சீதை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 63)

1-4-8 நீயலையே சிறுபூவாய் நெடுமாலார்க் கென்தூதாய்

நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்

சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் இனியுனது

வாயலகி லின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே.

பொருள் - சிறியதான நாகணவாய்ப்பறவையே! "அடியார்கள் மீது கொண்ட அளவுகடந்த வாத்ஸல்யம் காரணமாக அவர்கள் மீது பெரும்பித்துப் பிடித்தது போன்று எப்போது உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் எனது விரஹம் உள்ளிட்ட துன்பங்களைக் கூறுவாயாக", என்று நான் உன்னிடம் கூறினேன். ஆனால் நீ அவ்விதம் செய்யாமல் இங்கேயே தங்கிவிட்டாய். இதனால் மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியதான எனது நிறத்தை நான் இழந்தேன். ஆக இனி உனக்குச் செய்வது ஏதும் இல்லை. உனது அழகான வாயின் பிளவிற்குள் இனிமையான உணவை யார் ஊட்டுவார்களோ அவர்களைத் தேடிச் செல்வாயாக.

அவதாரிகை - முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள் உறாவப்புக்கவாறே தானும் உறாவப்புக்கது; அத்தைப்பார்த்து, "முன்பே என் தசையை அறிவி" என்ன, செருக்கடித்திருந்தாய்; நானோ முடியாநின்றேன்; இனி உன்னை ரக்ஷிப்பாரைத் தேடப்பாராய்" என்கிறாள். பூவை என்பது நாகண வாய்ப்புள். அதாவது ஒரு பக்ஷிவிசேஷம்.

விளக்கம் - “நோய் எனது நுவல்” என்று இவள் தனது பிரிவாற்றாமை உள்ளிட்ட துன்பங்களை நாயகனிடம் உரைக்கும்படி இந்தப் பறவையிடம் முன்பு கூறினாள். அதனை எண்ணியபடி இருந்தபோது இந்த பறவை நன்றாகவே இருந்தது. ஆனால் இவள் இப்போது சோர்வடையும்போது, தானும் சோர்வு அடைந்தது. இதனைக் கண்ட இவள் அந்தப் பறவையிடம், “முன்பே அவனிடம் சென்று எனது நிலையைக் கூறுமாறு உன்னிடம் உரைத்தேன். அப்போது நீ செல்லாமல் களிப்புடன் இருந்தாய்; நானோ இயலாமல் இருந்தேன். இனி உன்னை யார் காப்பாற்றுவார்களோ அவர்களை நீயே தேடிக்கொள்வாயாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நீயலையே) “என் தசையை அறிவிக்கவேணும்” என்ன, அறிவியாதே இருந்த உன்னாலே வந்ததன்றோ இது. அறிவித்தால் வாராதேயிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது. பகவல்லாபம் சேர்ப்பாராலே என்றிருக்கிறாள். அவ்வவதானே ஸம்பந்தம் எம்பெருமானோடேயாயிருக்க, ஆசார்யனை விருப்புகிறது பண்ணின உபகாரத்தைப் பற்றவிறே. “ஆததீத யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபிவாதயேத்” என்னாநின்றதிறே. (சிறு பூவாய்) உன் பருவம் நிரம்பாமையிறே நம் கார்யத்தைக் கெடுத்தது. (நெடுமாலார்க்கு) அவர்க்கு வ்யாமோஹத்தை உண்டாக்கிக் கொடுவர வேணும் என்றிருந்தாயல்லையே. (என் தூதாய்) எனக்கு அவர் பக்கல் வ்யாமோஹந்தான் இல்லாமை இருந்தாயுமன்றே.

விளக்கம் - (நீயலையே) - “எனது நிலையை அவனிடம் சென்று கூறுவாயாக” என்று நான் உன்னை விண்ணப்பித்தேன். ஆனால் நீ செய்யவில்லை. இப்போது நான் தளர்ந்தபடி இருத்தல் போன்ற நிலைமை என்பது நான் கூறியபடி நீ செய்யாமல் இருந்ததால் வந்தது அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட அந்தப் பறவை, “என்னால்தான் இந்த நிலைமை என்று எப்படிக் கூறுகிறாய்? அழைத்த பின்னரும் வராமல் நின்ற குற்றம் அவனுடையது அல்லவோ?”, என்றது. அதற்கு இவள், “நீ சென்று உரைத்த பின்னரும் வராமல் இருந்தான் என்றால் நான் அவனுக்குத் தோஷமாகும்”, என்றாள். இவள் ஏன் அந்தப் பறவையை இத்தனை விரும்பி உரைக்கிறாள்? ஒருவனுக்கு நேரடியாக ஸர்வேச்வரனுடன் உறவுமுறை உண்டு; ஆனாலும் அவன் - ஆததீத யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபிவாதயேத் - எந்த ஆசார்யனிடமிருந்து ஞானம் பெற்றானோ அந்த ஆசார்யனை முதலில் வணங்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யன் செய்த உதவிக்காக அவரை விரும்புதல் வேண்டும். இது போன்று இவளும் பகவத்ஸம்பந்தம் உண்டாகித்தர

வல்லதாக இருப்பதால் அந்தப் பறவையை விரும்புகிறாள். (சிறு பூவாய்) - உனது பருவம் நிரம்பாத காரணத்தால் அல்லவோ நான் கூறியதை நீ செய்யவில்லை. (நெடுமாலார்க்கு) - மிகுந்த மயக்கத்தில் உள்ளவன். அவனுக்கு என் மீது காதல் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி, என்னிடம் அழைத்துவர வேண்டும் என்று நீ எண்ணவில்லையே. (என் தூதாய்) - எனக்கு அவன் மீது மிக்க காதல் எப்போதும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நோயெனது) "ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோய்" என்றால் சாதுர்த்திகமாயிராதே. "ஜடிலம்" நல்ல மாலை வந்தால் "பிள்ளை பரதன் மயிருக்காயிருந்தது" என்றாயிற்று சக்ரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனாயிற்று சடைபுனைந்திருக்கிறான். "சிரவஸநம்" நல்ல பரிவட்டங்கண்டால் "இது பிள்ளைக்காம்" என்று வாய்விடுவர்கள்; அவனன்றோ மரவுரி உடுத்திருக்கிறான். "ப்ராஞ்ஜலிம்" அவர்கள் இரந்து கொடுக்கப்பெறுமவன், தன் அபிமதத்துக்குத்தான் இரப்பாளனாயிருந்தான். "பதிதம்புவி" - அங்கே பரதமாரோப்ய - என்னும் நிலை பெற்றதில்லை. "படுக்கை உறுத்தும்" என்று மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தரைக்கிடை கிடக்கிறான். "ததர்ச ராமோ துர்தர்சம்" வைத்தகண் வாங்காதே கண்கொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை. "யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா" பெருமாள் ஒருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணாமையே யன்றிக்கே, "ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ" என்னும்படி இருந்தான். (நோயெனது நுவலென்ன) "என் தசையை அங்கே சென்று சொல்" என்ன, சொல்லாதே இருந்தொழிந்தாய். நுவலாதே இருந்தாய் என்னுதல், நுவலாதே ஒழிந்தாய் என்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பு என்? என்னில்; "வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தன்" என்னக்கடவதிறே; வழக்கச்சொல்லிருக்கிறபடி. இரண்டு தர்மியையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது!

விளக்கம் - (நோயெனது) - பரதனுக்கு உண்டான நோய் என்பது சாதுர்த்திகம் அல்ல; சாதுர்த்திகம் என்றால் இரண்டுநாள் விட்டு, மூன்று நாள்களுக்கு ஒருமுறை ஏற்படும் ஜூரம். அவனுடைய நோய் இராமனைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை, அது போன்றே இவளுடையதும் ஆகும். இங்கு இராமனைப் பிரிந்து பரதன் துன்பத்தைக் கூறுவதான ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அந்தச் ச்லோகம்

இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (100-1) - ஜடிலம் ஸீரவஸநம் ப்ராஜ்ஜலிம் பதிதம் புவி ததர்ச ராமோ துர்தர்சம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா - நீண்ட சடை முடியைத் தரித்தவனாகவும், மரவுரியை அணிந்தவனாகவும், கைகளைக் கூப்பியவனாகவும், எளிதில் அடையாளம் காணஇயலாதவனாகவும், இந்த யுகம் முடியும்போது தரையில் கிடக்கின்ற சூரியன் போன்றவனாகவும் கீழே கிடந்த பரதனை இராமன் நோக்கினான் - என்பதாகும். இதன் வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். (ஜடிலம்) - நல்லதொரு மலர்மாலை கட்டப்பட்டு வந்தால் அதனைக் காணும் தசரதன், “ஆகா! இது பரதனின் அழகான தலைமுடிக்காக வந்தது”, என்பானாம்; அப்படிப்பட்ட பரதன் இப்போது சடைமுடியுடன் உள்ளான். (ஸீரவஸநம்) - நல்ல ஆடையைக் கண்டால் “இது பிள்ளைக்கு” என்று உரைப்பார்கள்; அப்படிப்பட்ட பரதன் மரவுரி தரித்துள்ளான். (ப்ராஜ்ஜலிம்) - மற்றவர்கள் இவனிடம் கேட்க வாரிவாரிக் கொடுப்பவன், இப்போது தனது விருப்பம் நிறைவேறும் பொருட்டு இராமனிடம் இரைபவனாகக் கிடக்கிறான். (பதிதம் புவி) - படுக்கையில் படுக்க வைத்தாலும் பரதனின் மென்மையான திருமேனிக்கு உறுத்தும் என்று தசரதன் அவனைத் தனது மடி மீது படுக்கவைப்பானாம், அப்படிப்பட்ட பரதன் தரையில் கிடக்கிறான். (ததர்ச ராமோ) - எப்போதும் பரதனை வைத்த கண் மாற்றாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இராமனாலும் அடையாளம் கண்டு கொண்டு காண இயலாதபடி உள்ளான். (யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா) - இராமன் யாருக்கும் கண் வைக்க ஒண்ணாமை மட்டும் அல்லாமல், “இந்த உலகமே அழியப்போகிறதோ” என்று நின்றான் - என்பது அந்த இராமாயண ச்லோக வ்யாக்யானம் ஆகும். (நோயெனது) - “என்னுடைய நிலைமையை அவனிடம் சென்று கூறுவாயாக”, என்று நான் முன்பு உன்னை விண்ணப்பித்தபோதும், நீ அவ்விதம் கூறாமல் விட்டாய். நுவல்தல் என்றால் சொல்லுதல் என்பதாகும், “நுவலாதே இருந்தாய்” அல்லது “நுவலாதே ஒழிந்தாய்” என்று இருவிதத்தில் கூறியிருக்கலாம்; இதனை விடுத்து “நுவலாதே இருந்து ஒழிந்தாய்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? “வந்து ஒழிந்தான், போய் ஒழிந்தான்” என்று கூறுவது போன்று “இருந்தொழிந்தாய்” என்பதை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டார். சொல் என்பது “திசைச்சொல், செய்யுட்சொல் மற்றும் வழக்கச்சொல்” என்று மூன்றுவிதமாக உள்ளது. இங்கு “இருந்தொழிந்தாய்” என்பது வழக்கச்சொல் என்றார். “இரண்டு தர்மி” என்பது தன்னையும், நாயகனையும் குறிப்பதாகும். அதாவது தானும் நாயகனும் சேர்ந்து இருத்தல் என்பதை ஒரு வார்த்தை

மூலமாகவே நீ செய்திருக்கலாம், ஆனால் அதனைச் செய்யாது விடுத்தாய் - என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அதுக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன (சாயலோடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்) ஸமுதாய சோபையோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன். “இனிப்போய் அறிவிக்கிறேன்” என்று த்வரிக்கப்புக்கது; கதே ஜலே ஸேதுபந்தம் போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? (இனி உனது இத்யாதி) ”இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய்; அவன் வந்தாலும் போன நிறத்தை மீட்கப்போகாது” என்றிருக்கிறாள். பெரியதிருமலைநம்பி தம்முடைய அந்திம தசையிலே தமக்கொரு வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளையாயிற்றுத் திருவாரதநம், அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச்சொல்லி, “சாயலோடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், இனியுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” என்றாராம்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அந்தப் பறவை, “சரி! நான் சென்று உரைக்கவில்லை. அதனால் இப்போது என்ன?”, என்று கேட்க, இவள் விடை அளிக்கிறாள். (சாயலோடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்) சாயல் என்றால் லாவண்யம் அல்லது உடலில் வீசும் ஒருவிதமான ஒளி; மாமை என்றால் நிறம். அதாவது எனது உடல் ஒளி மட்டும் அல்லாமல் நிறத்தில் உள்ள தன்மையும் இழந்தேன். இதனை கேட்ட அந்தப் பறவை, “இப்போது உடனே சென்று அவனிடம் உரைக்கிறேன்”, என்று விரைவாகப் புறப்பட முனைந்தது. உடனே இவள் அந்தப் பறவையிடம், “தண்ணீர் முழுவதும் சென்று விட்ட பின்னர் அணை கட்டுபவர்கள் போன்று, இனி நீ சென்று என்ன பயன் ஏற்படப்போகிறது?”, என்று தொடர்ந்தாள். (இனி உனது இத்யாதி) - இனி நீ சென்று உன்னைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்பவர்கள் யார் என்று பார்த்துக் கொள்வாயாக. அவன் இனி என்னைத் தேடி வந்தாலும், இழந்த எனது நிறம் போன்றவற்றை மீண்டும் கொண்டு வர இயலாது. இங்கு பெரியதிருமலைநம்பி குறித்த நிகழ்வு ஒன்றைக் கூறுகிறார். அந்த ஆசார்யன் “வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை” என்பதான க்ருஷ்ண விக்ரஹத்தை ஆராதனை செய்து வந்தார். தனது அந்திம காலத்தில் ஆராதனை செய்ய உடலில் வலு இல்லாமல், அவன் முன்பாக வணங்கி - சாயலோடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், இனியுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே - நான் எனது உடலில்

மிகுந்த தளர்ச்சி கொண்டுவிட்டேன், இனி உனக்குத் திருவாராதனம் செய்பவர்கள் யார் என்று நீயே தேடிக் கொள்வாயாக - என்று உரைத்தாராம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 26)

23. புனமோ புனத்தயலே வழிபோகும்ருவினையேன்

மனமோமகளிர்நுங் காவல்சொல்லீர், புண்டரீகத்தங்கேழ்

வானமோரனையகண்ணான் கண்ணன்வானாடமருந்தெய்வத்

தினமோரனையீர்களாய், இவையோநும்மியல்வுகளே.

பொருள் - அழகாகச் சிவந்த நிறம் கொண்டதான தாமரைமலர்களின் ஒளிவீசும் காடு போன்றுள்ள திருக்கண்களைக் கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணனின் உயர்ந்த பரமபதத்தில் எப்போதும் வசிக்கின்ற நித்யஸூரிகளை ஒருவகையில் ஒத்துள்ள பெண்களே! இங்கு உங்களது காவலுக்கு வைக்கப்படவேண்டியது இந்த புனத்தையா அல்லது இந்த புனத்தின் வழியே செல்கின்ற மிகுந்த தீவினைகள் மிக்க என்னுடைய மனதையா? இதனை நீங்கள் உரைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - இவனைநோக்கி இவர்கள் சிலவாசோக்தி சொல்ல, இவன் தானுமிவர்களைச் சிலவாசோக்திகள் சொல்லுகிறான்.

விளக்கம் - வாசோக்தி என்பதன் மூலம், நெஞ்சம் நிறையை அன்பை வைத்துக்கொண்டு தேவையற்ற வினாக்கள் எழுப்புதலை உரைக்கிறார். கடந்த பாசுரத்தில் நாயகியும் தோழிமார்களும் நாயகனைப் பார்த்து சில சொற்கள் உரைத்தார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவனும் இந்தப் பாசுரத்தில் சில வினாக்களை எழுப்புகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (புனமோ) பாவியேன்! நேதநனாய்க் கெட்டேன்! என்கிறான். இதுக்குள்ளே நின்றோமாகில் முழுநோக்குப்பெறலாயிற்றிறே. இங்குற்றை அபாங்கவீக்ஷணந்தானுமொன்றுக்காகவிறே. (புனத்தயலே வழிபோகும்) புனத்துக்குள்ளே புகுந்தோமோ? நாங்கள்; உங்கள் புனத்துக்கு வேலியில்லையோ? ஸம்பந்தஸம்பந்தத்தை யிட்டுத்தொடருகிறீரே? எங்கேனும் போகிலும் புனத் தருகல்லது வழியில்லையிறே இவனுக்கு. (வழிபோகும்) நாங்கள் வழியன்றோ போகிறது? வழிபோகுவார்க்குக் காட்டிலும் முள்ளிலும் புகலாமோ? இவர்களை யொழிந்தவிடம் காடுமுள்ளுமாயிருக்கிறபடி. (அறுவினையேன் மனமோ) எங்கேனும் போகிலும் புனத்தயலே வழிபோகவேண்டும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிள்ளை திருநறையூரரையர் “உகந்தருளின தேசமெல்லாங்கிடக்கத் திருநகரியருகே போகவேண்டும்பாபமுண்டாவதே” இது பாபமானால் இதுக்கெதிர்த்தட்டான பகவத்விஷயம் புண்யம், பகவத்விஷயத்தை ஸமாஸ்ரீயித்துக்கொண்டை மேலே காற்றடிக்கத் திரியப்பெறாதே, மீளவொண்ணாதே பாகவத ஸம்ச்சேஷத்தில் இழிவதே, என்று. (நுங்காவல்) புனமோ மனமோ உங்களுக்குக் காவல். (மகளிர்) ஒருவனை பாதிக்கைக்கு உங்களுக்குக் கிடக்கிற ஐக கண்ட்யம்! (சொல்வீர்) சிறையிட்டவர் ஜீவநமிடாரோ? தன்னை அநாதரியா நிற்கச்செய்தேயும் “சொல்லீர்” என்கிறான்; ஆசாதிசயமிருந்தபடி. (புண்டரீகத்தங்கேழித்யாதி) ”தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணி” என்னும்படி. (அங்கேழ்) அழகிய நிறத்தையுடைய தாமரைக்காடுபோலேயான கண். ”ஓர்” என்றது ஒருவகைக் கொப்பென்றபடி. அத்விதீயமான தாமரைக்காடுபோலே என்றுமாம். “ஓர்” என்றது அவ்யயமாகவுமாம். (கண்ணன்) நீர்மை. “புண்டரீக” இத்யாதியாலே வடிவழகு சொல்லிற்று. (வானாட மருந்தெய்வத்தின் மோரனையீர்களாய்) பரமபதத்தை ”ஸதாபச்யந்தி” என்னும்படியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்களெல்லாருங்கூடினால் இத்தலைக் கொருவகைக் கொப்பாயிருந்தபடி. ஸம்ஸார போக மொருவர்க்கும் போராதே அறாட்டுப் பறாட்டாயிருக்கையாலே இங்குத் தனியல்லதில்லை. அங்கெல்லாரும் புஜித்தாலும் ஆள்தேட்டமா யிருக்கையாலே இனமாயிருக்கும். (அனையீர்களாய்) (இவையோ வித்யாதி) இவையோ உங்களுடைய ஸ்வபாவங்கள்? என்னெஞ்சை வளைக்கையும் ஜீவநமிடா தொழிகையும். (இவையோ) கிட்டினாரைக்

கீழ்ச்சீரையறுத்துக்கொண்டு அவர்களை யநாதரிக்குமாபோலே நெஞ்சை அபஹரித்து முகங்கொடாதே யிருக்கிறபடி.

ஸ்வாபதேசம் - ஆழ்வார் நித்யவியூதியிலே ப்ரவணராயிருக்கிற விருப்பைக்கண்டு இவர் பக்கலிலே ப்ரவணரான வைஷ்ணவர்கள் வார்த்தை.

விளக்கம் - (புனமோ) பாவி என்று ஏன் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும்? அந்தப் புனமாக இருந்தலாவது அவர்களது பார்வை எப்போதும் தன் மீது விழுந்தபடி இருக்கும், இதனை விடுத்து மனிதனாகிவிட்டேனே என்பதால் உரைக்கிறான். இங்கு அரும்பத உரையில் ஸ்ரீமத்பாகவதத்துடன் ஒப்பு நோக்குவது காண்க. ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-47-61) - ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம்ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநேகி மபிகுல்மல தெளஷதீநாம் - வேதங்களாலும் எளிதில் தேடிக் காண இயலாத க்ருஷ்ணனைக் கண்டு அவன் மீது கோபியர்கள் பக்தி கொண்டனர்; அவர்களது திருவடித் துகள்கள் படியப் பெற்ற இந்த விருந்தாவனத்தின் புல், புதர் அல்லது செடி போன்ற ஏதேனும் ஒன்றாக நான் ஆகமாட்டேனோ? என்று அக்ரூரர் உரைக்கிறார் - என்ற வரியை இங்கு ஒப்புநோக்குக. இது போன்று நாயகன் புலம்புகிறான். ஒரு கேள்வி எழலாம். கடந்த பாசுரத்தில் நாயகன் ஒரு தழையைப் பிடித்து நின்றதை நாயகி பார்த்தாள். ஆக அவள் இவனை முழுவதுமாக பார்க்கவே செய்தாள். அப்படி உள்ளபோது நாயகன், "நான் இந்தப் புனலாக இருந்தால் இவர்கள் பார்வைபட்டிருக்குமே", என்று ஏன் புலம்பவேண்டும்? அதாவது, நாயகன் ஏங்குவது நாயகியின் கடைக்கண் பார்வைக்காக அல்லாமல் அவளது நேர்ப்பார்வைக்காக அல்ல என்று கருத்து. (புனத்தயலே வழிபோகும்) - நான் உங்களது புனத்திற்குள் வந்து நின்றேனா? இல்லையே! உங்களது புனத்திற்கு எல்லை வேலி என்பது இல்லையோ? இதன் கருத்து - இந்தப் புனலைக் காவல் காக்க மட்டுமே உங்கள் வீட்டில் உங்களை இங்கே வைத்துள்ளனர்; இப்படி உள்ளபோது உங்களது புனத்திற்குள் புகாமல், அதன் வழியே செல்லும் வழிப்போக்கனான எனது மனதை நீங்கள் அபகரித்துக்கொண்டு, தப்ப இயலாமல் செய்கிறீர்களே! நான் என்ன உங்கள் புனத்திற்குள் புகுந்தேனோ - என்று கேட்கிறான். அந்தப் புனத்தின் அருகில் செல்லும் வழியைத் தவிர இவனுக்கு வேறு பாதையே இல்லையா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் "எங்கேனும்" என்று தொடங்கி. (வழிபோகும்) - நான் வேறு எந்த வழியாகச் செல்வேன்? கால்நடையாகச் செல்பவர்கள் காடுகளும் முள்ளும்

நிறைந்த பாதை வழியாகவோ செல்வார்கள்? அதாவது இவர்கள் இல்லாத அனைத்து இடங்களும் இவனுக்குக் காடாகவும் முள்ளாகவும் உள்ளது என்று கருத்து. (அருவினையேன் மனமோ) - வேறு பாதையே இல்லையா என்ற கேள்விக்கு மேலும் விடை அளிக்கிறார். எப்படிச் சென்றாலும் இந்தப் புனத்தின் அருகே செல்லும்படியான பாவத்தைப் பண்ணிவிட்டேன் என்கிறான். பிள்ளைத் திருநரையூர் அரையர், “ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விருப்பத்துடன் வாசம் செய்கின்ற திவ்யதேசங்கள் அனைத்தும் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். ஆழ்வார் திருநகரிக்கு மட்டுமே செல்லவேண்டும் என்ற பாவம் ஏற்படுவதாக”, என்பார். இதன் கருத்து என்ன? பாகவத விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது பாவவிஷயம் என்றால், அதற்கு எதிர்த்தட்டு என்பதான புண்ணிய விஷயம் எது என்றால் பகவத் விஷயம் ஆகும். “கொண்டைமேல் காற்றாடிக்க” என்றால் “தலை மீது காற்றாடிக்க” என்பதாகும், அதாவது சுகமாக எந்தவிதமான கவலையும் இன்றி இருத்தல் (கொண்டை மேல் காற்றாடிக்க, கவலையின்றி கொல்லத் தெருவில் ஊசி விற்பவன் போல் - என்னும் பழமொழி காண்க) என்பதாகும். ஆக பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியவர்கள், ஐச்வரியம் போன்ற புருஷார்த்தம் பெறுவார்கள்; அதிலேயே ஆழ்ந்து விடாமல் வெளியே வந்துவிடுவார்கள்; ஆனால் பாகவதவிஷயத்தில் ஆழ்ந்தவர்கள், அதிலிருந்து வெளிவர இயலாது என்பதால் பாவம் போன்றது என்றார். (நுங்காவல்) - நீங்கள் காவல் காப்பது உங்களது புனத்தையா அல்லது எனது மனத்தையா? (மகளிர்) - மகளிர் என்று ஏன் பன்மையில் கூறவேண்டும்? ஒருவனை இவ்விதமாகப் பாதிப்பது என்பதான செய்கையில் இவர்கள் அனைவரின் கருத்தும் ஒத்துள்ளதால் இவ்விதம் பன்மையில் கூறினார். இப்படியாக ஒருவனை வருத்தம் கொள்ளச் செய்வதில் உங்களது கருத்து ஒத்துள்ளது போலும். (சொல்லீர்) - அவர்கள் ஏதும் பேசாது நிற்கவே, இவன் “சொல்லுங்கள்” என்று தாழ்மையாகக் கேட்கிறான். தன்னை அவர்கள் மதிக்கவில்லை என்றபோதிலும் இவ்விதம் கூறுகிறான். சிறையில் வைத்தவர்கள் நிச்சயம் உணவு அளிப்பார்கள் என்பது போன்ற நம்பிக்கையுடன் உள்ளான். (புண்டரீகத்தங்கேழித்யாதி) - சாந்தோக்யம் - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ - தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்டவன் - என்றபடி. (அங்கேழி) - அழகான நிறம் கொண்டதான தாமரைக்காடு போன்ற கண்கள். “ஓர்” என்பதன் கருத்து என்ன? அந்தத் தாமரைக்காடும் இவனது கண்ணழகுக்கு முழுமையாக ஏற்பாகாது, ஒரு வகையில் ஒப்பாகலாம். இவனது கண்கள் போன்று. இவனுடைய கண்களுக்கு ஒப்பானது

என இரண்டாவதாக யாருடைய கண்களையும் கூற இயலாது. அல்லது ஒப்புமை இல்லாத தாமரைக்காடு எனலாம். அல்லது “ஓர்” என்று ஓர் அவயவம் என்பதாகும். (கண்ணன்) – இந்தப் பதம் நீர்மை என்பதைக் குறிக்கும். “புண்டரீக” போன்றதான பல பதங்கள் மூலம் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகு கூறப்பட்டது. (வானாட மருந்தெய்வத்தின் மோரனையீர்களாய்) – ருக்வேதம் – ஸதாபச்யந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளவர்கள் - என்று கூறும்படியாக பரமபதத்தில் நித்யவாசம் செய்யும் நித்யஸூரிகள் அனைவரும் ஒன்றாக நின்றால் கூட இவர்களுக்கு ஏதோ ஒருவகையில் மட்டுமே ஒப்பாவார்கள் என்றார். அதாவது, ஸர்வேச்வரனைப் பரமபதத்தில் எப்போதும் அனுபவித்தபடி நின்று ஆனந்தம் அடைகிற நித்யஸூரிகளின் அனைத்துவிதமான ஆனந்தங்களைக் காட்டிலும் இவர்களது ஆனந்தம் அதிகம், இதற்கு அவர்கள் ஆனந்தம் ஒப்பாகாது என்று கருத்து. ஸம்ஸாரபோகம் என்பது ஒருவரால் மட்டும் அனுபவிக்கப்பட்டாலும் அந்த ஒருவருக்கும் கூட முழுமையான ஆனந்தம் அளிக்கவல்லது அல்ல, ஆனால் அங்குள்ள வஸ்துவானது பலரால் அனுபவிக்கப்பட்டாலும், மேலும் அனுபவிக்க இன்னமும் ஆள் இல்லையோ என்னும்படி கூட்டமாக நின்று அனுபவிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். (அனையீர்களாய்) – என்னிடம் ஏதும் கூறாமல் நிற்பதுதான் உங்கள் ஸ்வபாவமோ? எனது உள்ளத்தை வளைப்பதும், எனது ஜீவனுக்கு ஏற்றதை அளிக்காமல் உள்ளதும் தான் உங்கள் வழக்கமோ? அகப்பட்டவர்களிடம் பொருள் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை விட்டுவிடுவது போன்று, இவனது உள்ளத்தை அபகரித்துக்கொண்டு முகம் கொடுத்து ஒரு வார்த்தைகூட பேசாத நிலை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்